

РЕШЕНИЕ

№ 1100

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 08.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **5469** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД, вр. чл. 145 АПК.

Производството е образувано е по подадена от М. Б. М. (починал на 17.05.2021 г.), Б. М. М. и М. Б. М. жалба срещу Решение № ППН-01-712#6/2019/10.02.2021 г. на Комисията за защита на личните данни, с което е обявена за основателна жалба ППН-01-712#6/05.12.2019 г., подадена от С. М. срещу тримата жалбоподатели; във връзка с това и на основание чл. 58, § 2, б. „г“ от Регламента за нарушение на чл. 6, § 1 от Регламента, издава разпореждане за демонтиране на камерите за видеонаблюдение от г-н М. М., като му е даден срок от 7 дни от влизането на решението на КЗЛД в сила да уведоми административния орган за изпълнено разпореждане и да представи доказателства за изпълнението. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, поради противоречието му с материалноправните разпоредби. Твърди се, че решението се основава на неистински фактически констатации, поради допуснати от Комисията очевидни грешки при формиране на нейните изводи. Сочи се, че жалбоподателите не са и не могат да бъдат администратори на лични данни; тенденциозно КЗЛД приема, че е имало обработване на лични данни спрямо С. М., след като е установено от служителите на комисията, че монтираните камери са неработещи, не са свързани към записващо устройство, свързващите ги кабели са прерязани; заварените предупредителни стикери не установяват нищо, във връзка с неправомерно обработване на такива данни; постройката/къщата върху елементи от която са поставени камери е съсобственост на М. М. и трето лице, като С. М. има право на ползване върху 1/2 идеална част от имота,

дворно място и постройки; камерите са монтирани за „сплашване“, никога не са работили и чрез видеозаснемане, каквото никога не е осъществявано не могат да се обработват лични данни на С. М. или на други лица. Не се приема, че дори да са били неработещи по време на огледа от изпратени от комисията служители, в условията на евентуалност, а и хипотетично, тези камери могли да заработят по всяко време; не се установява преимущество на интересите на С. М. в изпълнение на принципите, регламентирани в чл. 28 и чл. 30, ал. 1 от КРБ. Искането е за прекратяване на производството след отмяна на решението от 10.02.21 г. на комисията като недопустимо, ако не – да се отмени като незаконосъобразно. В жалбата са направени доказателствени искания, но предвид процесуалното бездействие на жалбоподателите, съдът не е взел отношение. В хода на производството е починал жалбоподателя М. М., бивш съпруг на С. М. и родственик по права линия на другите жалбоподатели, като производството се развива по жалба на Б. М. и М. М..

Ответникът Комисията за защита на личните данни в съдебно заседание чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата и прави искане до съда да постанови решение, с което да отхвърли същата.

Заинтересованата страна С. М. иска да се потвърди решението на КЗЛД.

Софийски градски административен съд, в този съдебен състав, след като обсъди доводите на страните приетите по делото писмени доказателства, приема за установено следното:

Производството пред Комисията за защита на личните данни е образувано по жалба рег. № ППН-01-712#6/05.12.2019 г., подадена от С. М. за нарушение на ЗЗЛД. Сочените в инициращия административното производство документ конкретни нарушения се изразяват в неправомерно инсталиране на камери за видеонаблюдение от страна на нейния внук – жалбоподателя М. М.. Посочено е, че не е дадено съгласие за монтиране на посочените камери, от другия съсобственик на имота, неин брат, когото тя имала право да представлява. С. М. няма право на собственост върху част от имота, а е с пожизнено право на ползване. Към жалбата, подписана само от нея, като се цитира и брат й, съсобственик на жалбоподателя М. М. е приложено общо пълномощно, в което няма права на С. М. за подаване на жалба до КЗЛД от името и за сметка на брат й.

Жалбата е приета за допустима, с протоколно решение на КЗЛД по протокол № 43 от 07.10.2020 г., като са конституирани и страните в производството пред административния орган. По т. 1 от протоколното решение, комисията е приела становище на помощен орган, което явно я мотивира да приеме допустима жалба. Няма обосновка защо и тримата жалбоподатели са конституирани – Б. М. няма нищо общо с имота, освен че е син на бившите съпрузи М. М. и С. М. и баща на пълнолетния М. М., а М. М., починал по време на съдебното производство е прехвърлил правата си на собственост на М. М. през 2019 г., след развода със С. М..

По време на административното производство във връзка с оплакванията на С. М. е проведен разговор с нея на 10.12.2019 г., в който пред служители на комисията тя уточнява, че жалбата е насочена срещу М. М.. Това не е отчетено от административния орган и производството се развива и по отношение на страни, които не са обект на жалбата на М. М..

Във връзка с процедурата по чл. 26 от АПК пред комисията на М. М. и на М. М. са изпратени уведомления от 13.12.2019 г., като това до М. М. е нередовно доставено, а М. М. дава становище от 27.12.2019 г., че изложеното в жалбата от бившата му

съпруга не отговаря на истината. Не отрича за изключително влошени отношения със бившата съпруга, тормоз от нейна страна към него и внука М., с ангажирането на държавни институции и до правоохранителни органи. Не отрича на къщата в Д., от която М. и трето лице имат по 1/2 идеална част, да са монтирани камери, преди повече от четири години, които не са ползвани за записване на видео/снимков материал. Камерите имали сплашващо предназначение, за да няма посегателства върху имота. Сочи, че на къщата са монтирани още две камери след като прехвърлил частта от прекратената съсобственост с г-жа М. на внука си.

По отношение на изключително влошените отношения между роднините е и приложен опис на жалби на С. М. до полиция и СРП - 13 броя от 2010 до 2020 г. Пред КЗЛД от страна на С. М. са представяни доказателства преимуществено за нетърпимите отношения. Представяни са и снимки на части от имота, правени от нея.

На 10.07.2020 г. имотът в [населено място] е посетен от служители на комисията със задача да се установи изградена ли е система за видеонаблюдение и какви са нейните технически параметри в недвижим имот на [улица], [населено място]. На 16.07.2020 г.е издаден констативен акт № ППН-02-285/16.07.2020 г. от който се установява наличие на шест камери с посочени места на монтажа им. Установени са прекъснати/срязани охраняващи кабели. При проверката е установено, че нито една от камерите не функционира; не е установено записващо устройство. Според проверяващите, в момента на проверката видеосистемата не работела, но няма пречка във всеки момент да бъде въведена в експлоатация.

На 16.11.2020 г. тримата ответника в производството пред КЗЛД са уведомени по телефон за провеждане на открито заседание на комисията по разглеждане на подадената срещу М. М. жалба, което е следвало да бъде предмет на обсъждане, в резултат уточненията на М. от 10.12.2019

На 25.11.2020 г. е проведено открито заседание на Комисията, на което жалбата от С. Б. М. относно неправомерно монтирани видеокамери е разгледана по същество, за което е изготвен протокол № 50.

Въз основа на събраните доказателства, Комисията за защита на личните данни е постановила оспореното Решение ППН-01-712#6/2019/10.02.2021 г., с което на основание чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД е уважила като основателна жалба с рег. № ППН-01-712#6/05.12.2019 г., а по отношение на М. М. за нарушение на чл. 6, § 1 от Регламент ЕС 2016/679, на основание чл. 58, ; 2, б. „г“ от Регламента е разпоредено демонтиране на камерите за видеонаблюдение в определения от комисията срок, като за това следва да бъде уведомена администрацията.

Решението е връчено на някои от страните по преписката, като на жалбоподател Б. М. е връчено на 15.02.2021 г., на М. М. – не е връчвано, а на М. М. – на 17.02.2021 г. Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Решение № ППН-01-712#6/2019/10.02.2021 г. на Комисията за защита на личните данни, в частта, в която е прието за установено, че е извършено нарушение на принципите, свързани с обработването на лични данни, закрепени в чл. 6, § 1, от Регламент ЕС 2016/679 без да е посочено, дори в мотивите на решението кой от жалбоподателите, извън М. М. е обработвал лични данни, чрез осъществяване

на видеонаблюдение с камери, монтирани на фасадата на еднофамилна къща собственост при равни части на М. М. и Н. В..

Жалбата е уважена по отношение на М. М. като по отношение на него е приложена ПАМ по смисъла на чл. 58, § 2, б. „г“ от Регламента – да демонтира камерите за видеонаблюдение. Жалбата е подадена от лица, имащи правен интерес от оспорване на акта, тъй като жалбоподателите са лицата, конституирани от КЗЛД, без да се разграничи каква е отговорността на всеки от тях в административното производство и при незачитане конкретизирането на жалбоподателя пред комисията, към кого са отправени оплакванията, поради което с акта са засегнати техни права и законни интереси. Жалбата е в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което са представени надлежни доказателства. Жалбата е насочена срещу годин за оспорване административен акт.

Оспореният в посочената по-горе част по т. 1 административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни. На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на Комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ, който съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД и чл. 4, ал. 1 от Правилника е председател и 4-ма членове при проведено открито заседание. След като изрично не е посочен вида на мнозинството, се приема, че то е обикновено, а не квалифицирано. Правилата за кворума и мнозинството са изложени в чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от ПДКЗЛДНА: заседанията на Комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. Комисията взема решения чрез явно гласуване с мнозинство от три гласа. На проведеното на 25.11.2020 г. заседание на КЗЛД, когато е взето оспореното в настоящото съдебно производство решение, са присъствали трима от членовете на комисията. Решението е прието с единодушие. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия и в предвидената от закона писмена форма, като съдържа всички изискуеми по чл. 59 от АПК реквизити, поради което не е нищожен и е постановен в съответствие с изискванията за форма на административния акт. Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила довели до ограничаване на правото на защита на участниците.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 17 от 2019 г.) Комисията за защита на личните данни, е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на този закон.

Съгласно легалното определение на § 1 от ДР, т. 1 и т. 4 от ЗЗЛД, По смисъла на този закон 1. „Лични данни“ е понятието по чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. „Обработване“ е понятието по чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Според чл. 1, т. 1. „лични данни“ от Регламент (ЕС) 2016/679 означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Т. 2 на чл. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 гласи, че „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с

лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни: 1. Обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

- а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели;
- б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор;
- в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора;
- г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице;
- д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора;
- е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

В § 1, т. 2 от ДР на ЗЗЛД (изм., бр. 17 от 2019 г.) е предвидено, че по смисъла на този закон „Администратор“, с изключение на администратора по глава осма, е понятието по чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679. А съгласно т. 3. от ДР на ЗЗЛД „Обработващ лични данни“ е понятието по чл. 4, т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679. Съответно според чл. 4, т. 7 и т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679 „администратор“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка. „Обработващ лични данни“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която обработва лични данни от името на администратора.

Както се посочи, разпоредбата на чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 изрично урежда хипотезите, при наличието на които се допуска обработването на лични данни. Обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия. Едни от тези условия относими към настоящият случай е обработването да е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора /б. в/; за да бъдат защитени жизненоважните интереси на физически лица /б. г/, тоест в случая собствениците, ползвателите в съсобствен на жалбоподателя М. М. и трето лице, в който имог жалбоподател пред комисията има запазено право на ползване и обработването не е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес.

Административният акт е издаден в изискуемата писмена форма. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за негово издаване. Волята на органа е обективизирана в диспозитва част, като решението съответства на изложените мотиви. Не се доказва наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Съдът намира, че в производството пред КЗЛД, административният орган, в изпълнение на законовите си обвързаности не е установил конкретната дата на която са поставени процесните камери и системата за видеонаблюдение, но приема, че видеонаблюдението представлява трайно и непрекъснато обработване на лични данни, поради което жалбата е подадена в срока по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД . От сведението на М. М., се правят доводи, че камерите са поставени към 2015 г. Посоченото специално правило на чл. 38, ал. 1 ЗЗЛД въвежда срок за упражняване право на жалба от субектите до КЗЛД при нарушаване на правата им по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон - 6 месеца от узнаване на нарушението, но не по-късно от две години от извършването му. Освен това административния орган не е посочил дата, на която счита че М. е узнала за нарушенията, а единствено е изложил позиция за спазен срок. Както се установи, заинтересованата страна и М. М. са били съпрузи до 2018 г. когато е прекратен брака им. При неопровергано изявление в становището на М. М., че камерите са монтирани към 2015 г., при неопровергано обстоятелство, че тогава къщата в [населено място] е била на бившите съпрузи в условие на СИО, съществуването на камерите – работещи или неработещи е било известно на всички, ангажирани в процедурата пред КЗЛД може успешно да се възрази, че М. е знаела за камерите и изрично или мълчаливо е приела поставянето им, както и целта на поставянето. Обратно – в хода на административното производство е представено съобщение, от което се установи, че М. е предупреждавана, че влизала в имота и нанася щети, което е установено от запис на камерите. Съдът приема за основателен извода, направен от административния орган за спазване на срока за сезиране на комисията. Видеонаблюдението не е акт на еднократно заснемане с техническо средство а продължителна дейност. Съдът кредитира и предоставени от М. доказателства в хода на процедурата, за получено от нея съобщение от трето лице, л. 40 от делото, от 03.05.2020 г. от прочита на което се вижда, че третото лице уведомява адресата , че „на камерите е записано, че ...“. Изводът е, че в хода на производството пред комисията е имало заснемане на г-жа М., т.е. работеща видеосистема и обработване на данните ѝ, чрез разпространението им.

Видно от приложените по делото констативен акт и протокол, е установено

монтирани 6 бр. видеокамери и прерязани хранващи кабели. Проверяващите са имали достъп до сградата отвън и отвътре – факт, в подкрепа на който са и приложените снимки, визуализиращи обхвата на всяка от камерите. Комисията, осъществила проверка на място, детайлно е описала точното местоположение на камерите, съответно обектите, които попадат в обхвата на всяка една от тях. Тези фактически установявания са възприети от административния орган, като са възпроизведени почти дословно в оспореното пред съда решение. С оглед спецификата на използваните в процесния случай методи за обработване на лични данни, а именно чрез изградена система за видеонаблюдение, не са били необходими специални познания, каквито проверяващите служители от КЗЛД да имат, за да установят прерязване на кабели, които могат да бъдат свързани. Установени са релевантните за случая факти, касаещи техническите и функционални характеристики и възможности на съществуващата система за видеонаблюдение, първо – такава е изградена, по правила, че да работи ; второ – има се предвид възможност да се възстанови във всеки един момент, както е прието в решението от становището на проверяващите в съставения КА. Установената на място неработеща видеосистема съществува; камерите не са бутафорни, свързани са с кабели, които са разположени по начин да се отведат в помещение в което може да се постави записващо устройство. Съдът цени като относимо доказателство снимковия материал от проверката, от който с просто око се вижда, че камерите не са само монтирани, а и свързани с кабели, като последните са отведени в постройката. Данни за подобни действия, както и доказателства в тази насока по делото са събрани и обсъдени от КЗЛД. В този смисъл оспореното решение се явява издадено след като са изяснени в цялост всички относими обстоятелства, като решаващият административен орган е възприел фактическите установявания на проверяващия екип, относно обхвата на заснемане на монтираните камери, да се запази тяхното функциониране с незначителна манипулация по възстановяване на видеосистемата във всеки момент.

Съгласно константната практика на Съда на Европейския съюз система за видеонаблюдение с камера трябва да се квалифицира като обработване на лични данни с автоматизирани средства, когато инсталираното съоръжение позволява записването и съхраняването на лични данни, като изображения, позволяващи идентифицирането на физически лица /т. 35 от Решение от 11.12.2019 г. по дело С-708/18/, какъвто безспорно и настоящия случай.

Следва да се отговори и на възражението на жалбоподателите, че не са администратори/обработващи лични данни. Определено М. М. не е регистриран администратор, но доказателствата кланят към това, той да е и собственик на съответната част от къщата, той да има достъп до камерите и той да ги е монтирал – със сигурност – последните две. Заснемането на съсобственика – жалбоподателя С. М. е без нейно съгласие, не попада хипотетично в изключенията по чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679; личните й данни са разпространявани, което се установи от цитираната кореспонденция от трето лице към М.. Общото понятие за „администратор“ на лични данни предполага физическо лице, какъвто М. М. е; сам е определил целите и средствата за обработването на лични данни със заснемане на лице, което не е дало съгласие за това и разпространяването на данните на това лице – както е записано в съобщението от 03.05.2020 г. – установено присъствие на М. в имота от записи на монтирани на къщата камери.

Предотвратяване на безконтролното обработване на данните предполага целите, за

които те се обработват да бъдат дефинирани преди да започне процеса по тяхното събиране и именно в това се състои втория въведен принцип – ограничаване на целите. Дефинирането на целта като цяло се явява съществено, тъй като именно тя е определяща за вида на операциите по обработване на данните и естеството на данните, които ще се обработват. В случая и само за пример, несъвместима цел би било по-нататъшно обработване на данните от видеозаписи, ако администраторът е обявил с поставени информационни табели, че видеонаблюдението се осъществява единствено с охранителна цел, а в същото време той ползва записите за публично оповестяване на ежедневните дейности на снимани лица – безспорно доказателство в това отношение е съобщението от 03.05.2020 г.

Съдът възприема, че всяка отделна цел, за която се обработват личните данни следва да почива поне на едно правно основание от изброените в чл. 6, § 1 и в чл. 9, § 2 и 4 от регламента, като това обаче не отменя задължението на администратора да обработва данните в съответствие с принципите, заложиени в чл. 5 от същия регламент.

Изложеното дотук не е самоцелно, а идва за да онагледи правилното приложение на относимите материални норми от страна на решаващия административния орган.

В случая от доказателствата по делото се установи, че жалбоподателят М. М. обработва данни на други физически лица чрез видеозаснемане както и че разпространява тези данни. По отношение на Б. и М. М. такива данни не са събрани. Не е от значение, доколкото жалбоподателите, по точно М. М. да съхранява записи, по причина, че записващо устройство не е установено, а съдът приема, че от значение е разпространение на личните данни на М., във връзка с изпращани съобщения, че е записан на камерите на къщата в [населено място]. Нито в административното производство, нито в хода на настоящото съдебно производство се установява по отношение на личните данни на М. да се извършва картотекиране, класифициране или друго подобно действие, но нейни лични данни по см. чл. 4, т. 1 от Регламента са разпространявани. По делото са ангажирани доказателства, представени на комисията от Ст. М., да са записвани данни, чрез системата за видеонаблюдение, каквато не е установена като работеща и комплектована, но съществуваща и възстановена. Последното е безспорно, предвид установеното в КА от 16.07.2019 и изпратеното от третото лице съобщение на 03.05.2020 г. Очевидно е, че хипотезата по изложеното в КА е потвърдена. Това, че към дата на проверката е прекъсната видеосистемата и след това възстановена, според функционалността ѝ е признато от намесената като изпращач на съобщения адв. Б., идентифицирана от С. М. по телефон за връзка.

В този смисъл, за да носи отговорност едно лице за обработване на личните данни на друго лице в нарушение на ЗЗЛД и Регламент 2016/679, то лицето използващо неправомерно данните следва да има качеството „администратор“ или „обработващ лични данни“. Това произтича и пряко от разпоредбата на чл. 5, § 2 от посочения Регламент, в който е заложено, че администраторът носи отговорност и е в състояние да докаже спазването на параграф 1, който именно се счита за нарушен в процесния случай. В това отношение се доказва по безспорен и категоричен начин от представените доказателства, че не са спазени установените принципи в чл. 5, § 1, б. "а" – б. "е" от Регламент ЕС 2016/679, а има и данни, че М. М. като собственик на 1/2 идеална част от съсобствения имот е монтирал камери, дори и преди да стане собственик, а още повече, никой не е получавал съгласието на другия съсобственик, както и на пожизнения ползвател за другата идеална част за заснемане и обработване на личните им данни. Този статут следва да произтича от закона или от

извършваната дейност.

На следващо място – по отношение на приложената ПАМ по отношение на М. М., съдът приема, че при условията на чл. 22 от ЗАНН и в съответствие с чл. 58 от Регламента, ответник е в правото да приложи такава ПАМ при условията на оперативна самостоятелност. В случая съдът приема приложената принудителна административна мярка за съответна на целта на закона. По причина, че за монтирането и поддържането на система за видеонаблюдение, като се разполага върху части от обща вещ, следва да има съгласие на собствениците. Такова съгласие не е давано от М., към времето, когато е била съсобственик в условия на СИО, не е давано от брат й, като документален собственик от 2019 г., не е взето и такова съгласие от С. М., като носител на О. – ползвател на имота, за 1/2 идеална част. Доколкото се обработват неправомерно личните данни на С. М. при упражняване на правото й на ползване на частта от имота, приложената ПАМ е законосъобразно определена и в тази част жалбата на М. М. е основателна.

По тези съображения съдът намира жалбата за неоснователна, а оспореното Решение № ППН-01-712/2019 от 10.02.2021 г., е издадено без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон, се явява законосъобразно. Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Не се присъждат разноски, тъй като не са искани такива.

Съдът Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. Б. М. и Б. М. М. против Решение № ППН-01-712/2019 от 10.02.2021 г. на Комисия за защита на личните данни.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия